

Իի պես ինձ վերից վար լափող,
Կարմիր մշուշի մեջ քո արյունն էր եռում՝
Սրտիդ գավում կարմիր գինու նման ծափող:

Մեր աչքերին թեթև քող էր իշել կարմիր,
Ամեն ինչ կարմիր էր, կարմի՛ր-կարմի՛ր երազ.
Կար մի կարմիր հասակ, կարմիր խօռվը կար մի,
Ու կար կարմի՛ր-կարմի՛ր երջանկություն մի խաս...

Անգո էին բոլոր խոսքերը մեզ համար.
Մեր սրտերն իրարու տեսնում էին և մերկ...
Կարմիր փոթորիկ էր... բախտ կար, սիրտ կար, սեր կար
Եվ... այդ սիրուց ծնվող կարմի՛ր-կարմի՛ր մի երգ...

ԱՐԵՎ ԵՎ ԼՈՒՍԻՆ

Արևի պես բորբ ես, արևի պես հրկեզ,

Արևի պես սուլբ ես, անքիծ,
Ես լուսնի պես դալուկ՝ աչքս հառած միշտ քեզ,
Գունատվում եմ անգամ ամպից:
Արևի պես մեծ ես, արևի պես շռայլ,
Արևի պես ինձ քեզ քաշող,
Ես՝ լուսնի պես թախծոտ, գիշերվա պես մռայլ,
Ֆոսֆորային սառը մի շող:
Ա՛խ, լուսնի պես ես միշտ միայն փնտրում եմ քեզ՝
Ապավինած բախտի գութին,
Երբ հակվում ես արդեն, ավա՛ղ, արևի պես
Դու քո կյանքի մայրամուտին...

ԵՐԳՈՎ

Երգով կյանքդ խուժեմ,
Երգով սիրտդ հուզեմ,
Երգով սերդ ուզեմ,
Սե՛ր իմ:
Երգով վերքդ բուժեմ,
Երգով վիշտդ ուսեմ,
Թեկուզ ինքս տուժեմ,
Տե՛ր իմ:
Երգով քո գիրկը գամ,
Երգով սիրտն իմ քեզ տամ,
Թո՛ղ այն պատվի անգամ
Վերքով:
Երգով իմ վիշտը լամ,

Մահվան վրա իւնդամ,
Քանզի ապրում եմ, կամ
Երգով:

ՀԱՅԱՐ ԱՆԳԱՄ

Հազար անգամ ծանրութեթև անեմ քառը
Եվ նոր ասեմ,
Հազար անգամ ծանրութեթև անեմ քարը

ՈԵՎ նոր տաշեմ,

Հազար անգամ ծանրութեթև անեմ քայլը,
Նոր կատարեմ,
Հազար անգամ ծանրութեթև անեմ փայլը
Եվ նոր փարեմ...

Ծանրութեթև անեմ խոսքը հազար անգամ,
Նոր հավատամ,
Ծանրութեթև անեմ, ավա՞ղ, և սերն անգամ,
Նոր՝ սիրտս տամ...

Տեր իմ Աստված, ի՞նչ թեթև են մարդն ու սարը,
Եվ ի՞նչ ծանր է մեր այս ապրած անլուրջ դարը...

ՇՈՒՐՁԵՐՍ ԿՍՈՒՄ ԵՆ

Շուրջերս ասում են. «Գնա՛,
Չեմ ուզում, չեմ ուզում ես քեզ...»,
Իսկ սիրտս ասում ե. «Մնա՛,
Չեմ ուզում, որ դու ինձ լրես...»:

Շուրջերս ասում են. «Ել վե՛րջ,
Չեմ հիշի անունդ բնավ...»,
Իսկ սիրտս ասում ե. «Իմ մեջ
Ապրում ես ու կապրես, իմ լա՛վ...»:

Շուրջերս ասում են. «Ոչի՞նչ,
Երջանիկ կլինեմ կրկին...»,
Իսկ սիրտս ասում ե. «Ի՞նչ, ի՞նչ...
Ե՛լ կյանքում չեմ սիրի մեկին...»:

Համբուրի՛ր, համբուրի՛ր դու ինձ...

ՀԵԹԱՆՈՍ ԵՐԳ
«Չեռք քաշեի անմարմին, ցնորածուի
դրախտից,
Հավատայի, որ սիրտդ լոկ ինձ

Ոհամար Է գարկում»:

ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ ՇԻՐԱԶ

Այսպե՞ս ամուր ես ինձ կրծքիդ սեղմում,

Գրկումդ պահում այսպե՞ս կարոտով,

Մրմունջն իմ շնչառ Ե՛Լ քեզ չի մեղմում.

Արբե՛լ ես սիրուս նուրբ ծաղկահոտով:

Մարմինն իմ գալար ճիչ Է թռչնակի՝

Վանդակված քո պիրկ բազուկների մեջ,

Թո՞ն որ սրտիկս ահաբեկ թակի.

Համբույրիդ բազեն իմ շուրջն Է անվերջ...

Այրո՞ւմ Է շունչդ, հևքդ խօսվում

Արյունն իմ անփորձ ու անմեղ հոգիս...

- Թեկուզ խեղդվեմ զգվանքիդ ծովում,

Բայց դու չե՞ս կապի, չե՞ս կապի գոտիս...

ԿԱՐՈԴ ԵՄ ԵՄ

Երեկ, հոգի՞ս, լեզվով իմ չար

Ցավ տվեցի ես քեզ,

Թեև չկար մի լուրջ պատճառ,

Եվ դու մեղմ էիր, հեզ...

Ցավ է դարձել այսօր սրտիս

քեզ պատճառած ցավը.

Չո անունն է բազմել շուրջիս՝

Դարպած սիրուս գավը...

Թեքվել է, տե՛ս, արևն արդեն,

Իսկ դու չկաս... ո՞ւր ես...

Միշտ եղել ես հաշտ ու անքեն...

Այս ի՞նչ դավ է. լուր ես...

Հաստատ գիտեմ՝ խոսքերս չար

Դու կներես շուտով,

ՈՍիրուց դարձած խեղճ ու անճար՝

Ինձ մոտ կգաս փութով...

ՉԵ՛, չեմ ուզում ես այս անգամ

քեզնից մի նոր ներում.

Տղամարդը թույլ ու անկա՞մ...

Հոգիս դա չի գերում:

Թե չես կարող սիրել դու ինձ
Հպա՞րտ, ինչպես տերը,
Պետք չէ ինձ քո սիրուց ռչինչ.
Մի՛ տար այդ վատ դերը...

Թե չե՞ս կարող... կարող եմ ես
Ասել նույնիսկ՝ մի՛ զա...
Թեկուզ սիրտս սիրուդ անտես
Մոխրի՛ վրա սզա...

ԱՐԺԵՇ-ԱՐԺԵՇ
Իր մոր գրկից
Փոքրի՛կ-փոքրի՛կ
Մի թուխ մանկիկ
Ժպտում է ինձ...
ԱՆՄԵՇ-ԱՆՄԵՇ ու միամիտ
Աշիկների համար այս ջինչ,
Այս ժպիտի համար վճիտ
Ու խելացի
Այս հայացքի՝
Ականակիտ
Լուսնյակալի՛ճ...
Հիմա եմ լոկ, ավա՞ն, զգում
ԱրժեՇ, արժեՇ

(ԹԵԿՈՒԾ ԻԵՍՈՆ ԿՅԱՆՔԸ պատժեր

Ու ինձ մերժեր)`

Այն ժամանակ ես քո գրկում

ՈՉԻՒՅԻ ինձ...

ԿԳՄՆԵՒ այսօր ես քեզ՝

Սիրով անշեշ,

Մաքուր ու վես,

ԻՄ ՄԱՆԿԱՆ մեջ

ԱՆՄԵ՛Դ-ԱՆՄԵ՛Դ...

ՓՐԿՈՂՎԿ

Սպասումներիս նավը խորտակվեց

Քո երկարատև լուրդան թափից,

ԻՄ ՎԵՐՁԻՆ հույսի դուռն ամուր փակկեց,

ՄՆԱԳԻ ծովում ու հեռու՝ ափից...

ԱՎԱ՛Դ, չի կարող ինձ փրկել ոչինչ,

ՄԻՆՉև իսկ՝ բախտի քամին հաջողակ.

- ԻՄԱԳԻՐ, որ քո սիրո կանչը ջինջ,

ԱՇԽ, կլինի ինձ նետված փրկօղակ...

ԻՄ ԻՄԿ ԶԵՌՔՈՎ

Գևամ եմ լուսի հետքով.
Երևի գտնեմ կորածս,
Ծարժվում եմ հուսի հետքով.
Գտնեմ ու հանեմ հորածս...
Գևացի... բայց, շա՞տ ափսոս,
Հին սերն էր այսօր նորածս.
Գտա սոսկ մի շիրմափոս...
Իմ իսկ ձեռքով էր փորածս...

ՀԱՆՑ ԿԱՐԻՃ

Չիմացա՝ իմ սերն ինչո՞ւ
Այս հողում արմատ չձգեց.
Թափառեց՝ ինչպես գլխու,
Հազարի բախտին քար գցեց...

ՈԵՎ ինչո՞ւ սերն իմ անխոց
Իր բախտի ճամփան իսկ խցեց...

Հանց կարիճ՝ ինչպես այլոց,

Այնպես ել ինքն իրեն կծեց...

ՄՐՏՆԵՐՈՒԹՅՈՒՆ

Արևն իր ռոկիե հալել,

Մենյակս ռոկով լցրել է.

Մեր-հավըն իր թմբը ծալել,

Սրտիս է իջել, կտցել է...

Կարծել է՝ միրգ է հասուն.

Բույս հյուսել, նրան կցվել է...

Թողած տաք սրտերն բազում՝

Իմ նեղսիրտ սրտում խցվել է...

ՀԻՇՈ՞ՒՄ ԵՍ ԴՈՒ ԻՆՉ

Արդեն վաղուց է, որ չեմ տեսել քեզ

Եվ ոչ մի փոքրիկ լուր չունեմ քեզնից,

Անհոգ վազում է ժամանակն անտես.

Արդյոք, դեռևս հիշո՞ւմ ես դու ինձ:

Գուցե բախտդ քեզ իր գիրկն է առել,

Ու կտրվել ես քո հին հուշերից,

Բախտիս ժպիտն է շուրթերին սառել.

Արդյոք, երբեմն հիշո՞ւմ ես դու ինձ:

Քո պայծառ դեմքը, աչքերը ժպտուն

Հառնում են իմ դեմ օրերի մուժից,

Արթուր է միտքս, հոգիս է անտուն.

Իսկ դու երբեք, ա՛խ, հիշո՞ւմ ես ինձ:

Գիտեմ՝ կիասնես տեսչերիդ գահին
Ու չես նշմարի ինձ քո բարձունքից,
Բայց երջանկության կամ վշտի պահին

»Գոնե մեկ անգամ կիհշե՞ս դու ինձ:

Ի՞նչ ԱՆԵՍ

Առաջվա թռչունը չեմ.

Դարձել եմ ես հավք տնակյաց,

Այս ճարպիկ մրջյունը չեմ.

Ապրում եմ բախտի դուռն ընկած...

Ի՞նչ անեմ՝ նորից բերք տա,

Տեր, կենաց ծառն իմ՝ քո տնկած.

Թե հանկարծ իմ սե՛րն էլ զա՝

Մրտիս սուփրին կա... ցամաք հաց...

ՀՈԳԻՍ ՓՆՏՐԻ

Փնտրում եմ հետքն իմ սիրո՝
Հարազատ, անուշ վայրերում.
Հուշերս՝ ինձնից խռով,
Հսկում են ինձ իմ քայլերում...
Ծա՛տ ափսոս, որ չեմ գտնի
Հին սերս այս նոր փայլերում.
Մսում Ե՝ հոգիս փնտրի
Նրան՝ սրտիս խուլ այրերում...

ՀԻՄԱ ՄԵԿ-ՄԵԿ

Այս հողում արդեն վաղուց
Իմ ոտնահետքը չի եղել.
Սրտիկս՝ աղոթքի խուց,
Կարոտն այսքան խիստ չի նեղել...
Դու երբեք չես իմանա՝
Որքա՞ն եմ արցունք ես հեղել,
Ի՞նչ պիտի անես հիմա.
Չես կարող հոգին իմ պեղել...
Սիրուս հուրն ու ցավն անբեկ
Այսքա՞ն խորն եմ ես անթեղել,

Ո՞ր, ավա՞ղ, ինձ հիմա մեկ-մեկ

թվում է, թե ոչի՞նչ չի եղել...

ԿԾԱՑՐԵԼ Է ԻՆՉ

Իմ հոգին երբեք չի լինի

Ցմրուր պարպած գավաթի պես,

Եվ սերս՝ որպես թունդ գինի,

Կլինի հաստատ՝ հավատիս պես...

Շիտակ եմ անցել իմ ճամփան.

Դարն ինձ ծաղրում է կավատի պես,

Կոկորդիս կանգնած կյանքն անհամ

Կշտացրել է ինձ խավարտի պես...

իմ

իմ

քո

լուս

մտերիմ,

քույր,

փերին՝

ԱՆՏԱՌՈՒՄ

Անտառ

Գանգրագիսա՞կ

Ես

Անթագակիր, մաքուր...

Եմ

Մաքուր՝ զով շնչիդ պես,

Հոգուրդ նման՝ շռայլ,

Քեզ պես՝ շքեղ ու վես,

Մե՛կ խնդուն, մե՛կ՝ մռայլ...

Քողն իմ կաթնամշուշ

Ծածանվում է վրադ,

Արցունքածին մի հուշ

Կայծկլտում է վիատ...

Տեղ տուր, անտա՛ռ, դու ինձ

Կանաչ քո հեքիաթում,

Ուր քո ծառ ու թփից

Բարություն է կաթում...

ՈՌԻ ԻՄ ցաված սիրտը

Կամոքես քո սիրով...

Տեղ տուր, գամ քո գիրկը

Կարոտներիս ծիրով...

Ես՝ քո փերին լուսաչ,

Պարեմ թեթև, անքուն,

Լողամ ուռկան հյուսած

Կանաչ քո հորձանքում...

Ճառագեցի ես սեր

Չորս ծագերն աշխարհի,

Ճամփաս քար էր ու լեռ,

Բախտն էր ձեռքում չարի...

Չեկավ ասպետն իմ քաջ.

Երազներս են մթնում...

Անտառ, ես քո կանաչ

Կուսանցն եմ մտնում...

ԵԶԱՊՐՈՆՏ

Մի չնչին բանից վնասվեց ձեռքդ,
Վարդի պես խսկույն հուրիրաց վերքդ,
Դու ծիծաղեցիր անփույթ ու պայծառ,
Ասացիր. «Ոչի՞նչ, բան չպատահեց...»:
Ա՞յս, ի՞նձ պատահեց, բայց դու չիմացար.
Մի կաթ արյունը իմ սրտին կաթեց...

ԱՅՌ՝ ԽՈՀԵՄ, ԽԵԼՈՔ...

... Սերը նաև խոհեմ, խելոք պիտի լիսի,
Որքան ել այն եռա որպես քա՛ղցր մաճառ,
Որ այն խմվի կում-կում՝ ուս յոթ տարվա գինի.
Որ վայելվի ցմահ, յոթներանզվի պայծառ...

ՇԱՅՆ՝ խոհեմ, խելոք... ի սեր սիրո կենաց,
Հանուն կոկոն սիրո վաղվա փթթող վարդի...
Բայց քո սերն ինձ համար (սրտիդ ալքը լա՛վ բաց...)
Ցորեն հաց է... ավա՛ն, բայց ո՛չ առանց հարդի...

Այո՛, խոհեմ, խելոք... բայց ո՛չ անհամարձակ,
Բայց ոչ այսքան երկշոտ ու վախվորած այսքան,
Որ սովորական սիրո՝ կարոտ աչքը անհազ,
Քո տված սեր-հա՛ցն իսկ թվա անհա՛մ մի բան...

ՍԵՐ ՊԵՂԵՐ

Այս սիրուն գարնան օրն ինձ
Գարնան պես անուշ սեր բերեր,
Թևածեր սիրտս նորից,
Իրեն փշրողին լուռ ներեր...
Գեղգեղար իմ կրծքի տակ,
Սեր երգեր մարդկանց ու գերեր...
Բաց աներ սրտերը փակ,
Ցավի մեջ անգամ սեր պեղեր...

ԱԶՔԵՐԴ ԿԱՊՈՒՅՏ

Կապույտ աչերիդ բոցերում կապույտ
Ցանկացար սիրտս իրկիզել սիրով,
Ցանկացար տիրել իրով ու սրով՝
Կապույտ աչքերիդ ժախտով անփույթ...

Գոլ սարսուռ անցավ, սիրտս պապանձվեց,
Ահով ծվարեց կրծքում իմ տաքուկ՝
Որպես պախրայի սրդողած ծագուկ...
Գոլ սարսուռ անցավ, և հոգիս խանձվեց...

Չտեսա՞ն, սակայն, աչքերդ կապույտ՝
Իրենց պաղ բոցերն ինչպես սահեցին,
Եվ հոգու թևերն ինչպես սառեցին...

ՈՉտեսա՞ն, սակայն, արցունքս պո՛ւտ-պո՛ւտ...

ԳՈՒՑԵ ՄԻ ՕՐ

Հովի հետ սեթևեթում,
Նազում է դեռատի բարդին,
Հրայրքոտ հայացք նետում,
Խփվում է սիրո սուր կարթին...
Ե՞հ, գուցե ես Էլ մի օր
Մոռանամ բյուր ցավերն իմ հին,
Փարատեմ վշտերն իմ խոր,
Անտեսեմ և աշխարհն այս սին
Ու, տրված բախտիս քամուն,
Վերստին ես զգամ ինձ կին
Եվ գնամ, հույսով անհուն

Փարվեմ իմ սիրո հուր վարդին՝

Ինչպես խեն